

15 Ιουλίου 2018

Ένας ιατρικός άθλος - Ο Γιατρός που εγχειρίστηκε μόνος του!

/ [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Κατά τη διάρκεια αποστολής στην Ανταρκτική, το 1961, ο Ρώσος χειρουργός Leonid Rogozon αρρώστησε. Χρειαζόταν να υποβληθεί σε επέμβαση και, καθώς ήταν ο μόνος γιατρός στην ομάδα της αποστολής, συνειδητοποίησε πως θα έπρεπε να την κάνει... μόνος του.

Εν μέσω της πολικής ερήμου ο 27χρονος Rogozon άρχισε να νιώθει κουρασμένος και αδύναμος, είχε διαρκώς ναυτία. Στη συνέχεια άρχισε να νιώθει έντονους πόνους στη δεξιά πλευρά της κοιλιάς του.

«Ως χειρουργός ο ίδιος δε δυσκολεύτηκε να κάνει τη διάγνωση. Είχε οξεία σκωληκοειδίτιδα», περιγράφει ο γιος του, Vladislav, στο BBC. «Ήταν μια επέμβαση που είχε κάνει πολλές φορές, στον πολιτισμένο κόσμο είναι μια επέμβαση ρουτίνας. Αλλά δεν βρισκόταν στον πολιτισμό, βρισκόταν στην άκρη του κόσμου».

Ο Rogozon συμμετείχε στην 6η Σοβιετική αποστολή στην Ανταρκτική. Ήταν μεταξύ των δώδεκα ανθρώπων που είχαν φτάσει εκεί για να κατασκευάσουν μια νέα βάση. Ο σταθμός Novolazarevskaya ήταν ήδη έτοιμος και λειτουργικός το Φεβρουάριο του 1961 και καθώς η ομάδα είχε ολοκληρώσει την αποστολή της, ανέμενε να περάσουν οι δύσκολοι χειμερινοί μήνες.

Φτάνοντας το τέλος του Απριλίου, η ζωή του Rogozon διέτρεχε πλέον άμεσο κίνδυνο και δεν υπήρχε καμία ελπίδα εξωτερικής βοήθειας. Το ταξίδι από τη Ρωσία ως την Ανταρκτική είχε κρατήσει 36 ημέρες -μέσω θαλάσσης- και το πλοίο δεν επρόκειτο να επιστρέψει για έναν ακόμα χρόνο. Από αέρος ήταν αδύνατο να φτάσει βοήθεια λόγω των καιρικών συνθηκών και των χιονοθυελλών.

«Ήταν αντιμέτωπος με μία δύσκολη κατάσταση ζωής ή θανάτου», εξηγεί ο Vladislav, «θα έπρεπε είτε να περιμένει μάταια βοήθεια είτε να κάνει μια απόπειρα να εγχειρίσει ο ίδιος τον εαυτό του».

Δεν ήταν μία εύκολη επιλογή. Ο Rogozon ήξερε πως η σκληροκοιδής απόφυση μπορούσε να «σκάσει» και αν αυτό συνέβαινε, ήταν σχεδόν βέβαιο πως θα τον σκότωνε. Όσο σκεφτόταν ξανά και ξανά τις- δύσκολες- επιλογές του, τα συμπτώματά του χειροτέρευαν.

«Έπρεπε να ανοίξει ο ίδιος την ίδια την κοιλιά του και να βγάλει έξω τα σπλάχνα του, δεν ήξερε καν αν αυτό ήταν ανθρωπίνως δυνατό», συνεχίζει ο Vladislav. Επιπροσθέτως, ήταν η εποχή του Ψυχρού Πολέμου, με την Ανατολή και τη Δύση να ανταγωνίζονται στα πυρηνικά, το διάστημα και την κατάκτηση των πόλων. Το βάρος αυτού του ανταγωνισμού έπεφτε στους ίδιους τους ανθρώπους.

Έτσι ο επικεφαλής του σταθμού του Novolazarevskaya έπρεπε να πάρει την άδεια της Μόσχας για να προχωρήσει η επέμβαση! «Εάν ο πατέρας μου αποτύγχανε και πέθαινε, θα ήταν σίγουρα αρνητική δημοσιότητα για το σοβιετικό πρόγραμμα στην Ανταρκτική», εξηγεί ο γιος του.

Ο Rogozon πήρε την απόφασή του! Θα αυτοεγχειριζόταν παρά να πέθαινε μην κάνοντας τίποτα...

«Δεν κοιμήθηκα καθόλου χθες βράδυ, πονάω διαολεμένα. Μια χιονοθύελλα μαστιγώνει την ψυχή μου, ουρλιάζει σαν εκατό τσακάλια», έγραφε γλαφυρά στο ημερολόγιό του.

«Ακόμα δεν έχω συμπτώματα που να δείχνουν πως η «έκρηξη» της απόφυσης επίκειται άμεσα, αλλά έχω ένα πιεστικό κακό αίσθημα... Είναι σχεδόν αδύνατο... αλλά δεν μπορώ να σταυρώσω τα χέρια μου και να παραιτηθώ», συνέχιζε.

Έτσι κατέστρωσε ένα πολύ λεπτομερές σχέδιο για το πώς θα εξελισσόταν η επέμβαση και ανέθεσε στους συναδέλφους του συγκεκριμένους ρόλους και εργασίες. Ανέθεσε σε δύο να γίνουν οι βοηθοί του και να του δίνουν τα χειρουργικά εργαλεία, να κινούν τη λάμπα και να κρατούν έναν καθρέφτη- ώστε να μπορεί στην αντανάκλασή του να βλέπει τι κάνει.

Στο δωμάτιο βρισκόταν και ο διευθυντής του σταθμού, σε περίπτωση που κάποιος από τους δύο βοηθούς λιποθυμούσε.

«Ήταν τόσο σχολαστικός που τους είχε δώσει οδηγίες για το τι να κάνουν ακόμα κι αν εκείνος έχανε τις αισθήσεις του. Πώς να του κάνουν ένεση αδρεναλίνης, πώς

να του κάνουν τεχνητή αναπνοή», περιγράφει ο Vladislav. «Δεν θα μπορούσε να είχε προετοιμαστεί καλύτερα».

Η ολική αναισθησία είχε αποκλειστεί κι έτσι χρησιμοποίησε ένα τοπικό αναισθητικό. Ωστόσο αφότου έκανε το απαραίτητο «άνοιγμα» στο κοιλιακό τοίχωμα, η αφαίρεση της σκωληκοειδούς απόφυσης θα έπρεπε να γίνει χωρίς άλλο παυσίπονο ώστε ο χειρουργός- ασθενής να έχει όσο το δυνατόν μεγαλύτερη διαύγεια.

«Οι καημένοι οι βοηθοί μου... Την τελευταία στιγμή τους κοίταξα, στέκονταν εκεί φορώντας τις χειρουργικές στολές τους, οι ίδιοι ήταν πιο άσπροι κι από τις στολές», έγραφε αργότερα ο Rogozon. «Κι εγώ φοβόμουν. Αλλά όταν έπιασα τη βελόνα με τη νοβοκαΐνη και έκανα στον εαυτό μου την πρώτη ένεση, αυτόματα πέρασα σε άλλη φάση και από εκείνο το σημείο και μετά δεν καταλάβαινα τίποτα».

Ο Rogozon σκόπευε να χρησιμοποιήσει έναν καθρέφτη για να τον βοηθά κατά τη διάρκεια της επέμβασης αλλά η αντανάκλασή του τον δυσκόλευε περισσότερο απ' ό,τι τον διευκόλυνε κι έτσι προτίμησε να χειρουργήσει χωρίς αυτόν, εμπιστευόμενος τα χέρια του. Και για να αξιοποιήσει και όλες τις πληροφορίες που του προσέφερε η αφή, χειρούργησε χωρίς γάντια.

Καθώς έφτανε στο τελικό και πιο δύσκολο κομμάτι της επέμβασης, σχεδόν έχασε τις αισθήσεις του. Άρχισε να φοβάται πως θα αποτύγχανε στην τελική δοκιμασία.

«Η αιμορραγία είναι αρκετά έντονη αλλά παίρνω το χρόνο μου. Ανοίγοντας το περιτόναιο τραυμάτισα το τυφλό έντερο κι έπρεπε να το ράψω», έγραψε ο Rogozon, «άρχισα να γίνομαι όλο και πιο αδύναμος, είχα ταχυπαλμία και αρρυθμία. Τελικά, να τη, η καταραμένη σκωληκοειδής. Με τρόπο πρόσεξα το σκούρο σημάδι στη βάση της. Αυτό σημαίνει πως μια μέρα αν καθυστερούσα, μπορεί και να είχε σκάσει. Είχα διαδοχικά ταχυπαλμία και βραδυκαρδία, τα χέρια μου τα ένιωθα σαν λάστιχο. Τότε σκέφτηκα πως όλο αυτό θα έχει άσχημο τέλος ενώ το μόνο που μου έμενε ήταν να αφαιρέσω την απόφυση».

Αλλά δεν απέτυχε. Ύστερα από περίπου δύο ώρες κατάφερε να ολοκληρώσει την επέμβαση μέχρι το τελικό ράμμα. Τότε, πριν επιτρέψει στον εαυτό του να ξεκουραστεί, έδωσε στους βοηθούς του οδηγίες για το πώς να πλύνουν και να απολυμάνουν τα χειρουργικά εργαλεία και μόνο όταν πλέον το δωμάτιο ήταν καθαρό και τακτοποιημένο ο Rogozon πήρε αντιβιοτικά και υπνωτικά χάπια.

Ήταν ένα εντυπωσιακό επίτευγμα. «Ήταν μεγάλη η ανακούφισή του κυρίως επειδή είχε άλλη μια ευκαιρία στη ζωή», λέει ο Vladislav.

Δύο εβδομάδες μετά ο Rogozon επέστρεψε στα καθήκοντά του...

Στην πατρίδα του επέστρεψε με την αίγλη εθνικού ήρωα. Η απίστευτη ιστορία της επιβιώσής του έγινε ένα ισχυρό εργαλείο της σοβιετικής προπαγάνδας, σημειώνει το BBC. Μόλις 18 ημέρες πριν την αυτό-εγχείρισή του, ο επίσης Ρώσος Γιούρι Γκαγκάριν είχε γίνει ο πρώτος άνδρας που είχε ταξιδέψει στο διάστημα.

«Υπήρξε ένας παραλληλισμός των δύο γιατί είχαν και οι δύο την ίδια ηλικία, 27 χρόνων, προέρχονταν και οι δύο από την εργατική τάξη και κατάφεραν και οι δύο κάτι που δεν είχε ξαναγίνει ποτέ στην ιστορία. Αποτελούσαν πρότυπα του ιδανικού εθνικού υπερήρωα», λέει ο Vladislav.

Παρά την αναγνώριση, τις τιμές και την επίσημη παρασημοφόρησή του, ο Rogozov απέκρουσε τη δημοσιότητα και αμέσως μόλις επέστρεψε στη Ρωσία γύρισε στο νοσοκομείο του και στα καθήκοντά του εκεί.

Ο Vladislav πιστεύει πως η παρακαταθήκη που αφήνει ο πατέρας του αποτελεί έμπνευση. «Αν βρεθείς σε μια παρόμοια απελπιστική κατάσταση όπου όλες οι πιθανότητες είναι εναντίον σου, ακόμα κι αν βρεθείς στο πιο εχθρικό περιβάλλον, μην παραιτείσαι. Πίστεψε στον εαυτό σου και πάλεψε, πάλεψε για τη ζωή».

Ο Leonid Rogozon με τον γιο του Vladislav σε πολύ μικρή ηλικία.

Πηγή: iellada.gr